

# Min arbejdsdag

*Hilde Skrudland cand. mag. i musikterapi. Ansat som musikterapeut på Institut for Kommunikation og Handicap, Specialrådgivningen, Region Midt. Også ansat på Hospice Djursland. Mail: hilde.skrudland@ps.rm.dk*

Jeg møder ind på IKH, specialrådgivningen. Det hed for et par år siden Børn og Unge Centret, før det Småbørnscentret, før det.... Computeren starter op, mens jeg tjekker evt. telefonbeskeder, gør musikterapi rummet klar og taler med de kollegaer, der møder ind i huset denne dag. Jeg vil gerne møde en halv time før den første musikterapi session, som i dag er med Martin. Han er seks år og går i en børnehave med støttepædagog tilknyttet noget af tiden. Martin har en diagnose, infantil autisme. Hos Martin ses dette især på hans vanskeligheder ved at indgå i socialt samspil med andre børn, hans manglende evne til at afkode hvad der sker rundt om ham og hans periodevis specielle interesser.

I dag fortæller støttepædagogen Clara, at Martin er begyndt at råbe meget, især hjemme. Han kan umotiveret råbe familiemedlemmer direkte op i ansigtet. Vi starter med at synge godtdagsang, hvor vi på skift synger godtdag til hinanden. Martin synger meget højt, han råber nærmest godtdag til mig. Efter godtdagsangen taler jeg med Martin om, at der er forskel på at tale højt og råbe. Jeg viser ham eksempel ved at sige "Hej Martin", for derefter at sige det højt, og råbe det. Jeg fortæller Martin, at det ikke er rart at blive råbt til, det kan gøre ondt i ørerne.

Martin ønsker at spille på trommer efter godtdagsangen. Jeg finder en guitar frem, og vi begynder at spille. Martin spiller meget højt og kigger hen på Clara. Jeg stopper og spørger hende, hvad hun synes om musikken. Hun siger, den er flot, men at det er for højt for hende. Jeg siger til Martin, at vi kan spille til Clara og holde øje med, hvordan hun ser ud i ansigtet,

for at se om vi spiller for højt. Martin skifter mellem at have opmærksomhed på trommerne og på Clara, og han indretter sit spil efter, hvordan Clara ser ud i ansigtet. Dette er en fin træning i at aflæse andres ansigtsudtryk, og Clara kan fortsætte dette i det pædagogiske arbejde i børnehaven, og formidle det videre til Martins forældre når de henter ham.

Mange forskellige bongotrommer bliver stillet på række på gulvet, og vi spiller på skift som i en dialog med spørgsmål og svar, spiller derefter samtidig, hvorefter det udvikler sig til en fin rolleleg mellem Martin og mig. Vi spiller ikke længere på trommerne, de er blevet til huse vi bor i. Igen taler jeg med Clara om hvordan hun kan arbejde videre med rolleleg i børnehaven, måske se om det kan etableres med Martin og et andet barn. Vi når også at spille klaver, hvor der opstår øjeblikke med samspil og kontakt i musikken fra hvert vores klaver, og danser "ballet" hvor der arbejdes med bl.a. imitation, kropslig koordination og centrering, før Martin er træt, og vi synger farvelsang sammen.

Efter musikterapien skriver jeg korte notater i den elektroniske journal, derved kan fysioterapeuten, der også følger Martin, orientere sig i, hvad vi laver i musikterapi. Jeg registrerer i samme system, hvor lang tid jeg har brugt. Det er vores måde at dokumentere timeforbrug i forhold til det kommunen har bevilget.

Efter denne time pakker jeg nogle små instrumenter og en guitar ned, sætter mig i bilen og kører hjem til en pige og hendes mor. Sandra er tre år, og har haft cancer i over to

---

år. Hun er marvstransplanteret og lige nu i en god stabil udvikling, hvad både sygdom og generel udvikling angår. Sandra er bl.a. forsinket i grovmotorisk, sproglig og social udvikling. Hun har brug for samspilserfaringer med andre end hendes familie og sygehuspersonale, derfor er musikterapi koblet på efter et længere forløb med en af mine ergoterapeutkollegaer. Sandra må ikke udsættes for smittefare og lever derfor det meste af sit liv i hjemmet sammen med mor og to søskende. Sandra har brug for at øve sig i at være i relation, og musikken er så motiverende, at Sandra deltager sammen med mig. Hun har brug for at mor er meget tæt på, og kan i starten af forløbet ikke magte mere end få minutters kontakt med mig ad gangen. Hun er på hårdt arbejde, trættes hurtig, men der sker en god udvikling fra gang til gang, hvor Sandra bliver mere og mere robust i samspillet med mig. Jeg gør hende gradvis mere opmærksom på sine egne reaktioner, siger f.eks. "Jeg tænker, at du ikke vil tale om dette, for du vender dig væk fra mig". Musikken vi laver er tilpasset Sandras alder: små musikaktiviteter med rasleæg, spil på en lille tromme og nogle fagtesange. Efter en kort farvelsang taler jeg lidt med Sandras mor om de observationer, vi har gjort i dag, og hvad vi tænker om dem.

Tilbage i afdelingen får jeg besked på at ringe til en lærer fra et STU, et skoleforløb til unge mennesker med funktionsnedsættelser. Læreren vil høre om der mulighed for, at jeg kan give et musikterapiforløb til en af deres elever, en ung mand på 18 år med en autismediagnose. Vi taler om mulig form, indhold og mål for et forløb, vores timepris, og læreren vil vende tilbage efter en snak med sin leder.

Jeg har yderligere to musikterapi sessioner denne dag, først en dreng på 6 år med spasticitet. Hans vanskeligheder ses lige nu mest ved, at han har svært ved at koncen-

trere sig og holde fast i egne intentioner. Han har en anden dreng med fra børnehaven til musikterapi, hvilket er en god mulighed for at arbejde med koncentration samt at arbejde med at være den, han er, og ikke skulle underholde den anden dreng.

Den sidste session er med en dreng, der har tilknytningsvanskeligheder. Han er 7 år og adopteret til Danmark som fireårig. Der er et tæt samarbejde mellem hans forældre, en psykolog og mig. Vi har talt om, at drengen kan have brug for hjælp og støtte i lang tid fremover, og håber alle at kommunen er indstillet på dette.

Det musikterapeutiske arbejde, og den tværfaglige tilgang til børn og unge i IKH er meningsfyldt, og vi får rigtig gode tilbagemeldinger fra forældre, kommunerne der køber ydelser hos os og andre samarbejdspartnere. Trods det oplever vi runde efter runde med nedskæringer af personale. Hvor vi på et tidspunkt var 8 musikterapeuter, er der nu kun tre tilbage. Vi ved, at det går ud over alle faggrupper, det er ikke kun musikterapeuter. Vi ved også, at det er økonomi generelt, der giver denne udvikling. Jeg tænker ofte bekymret på min egen jobsituation, men i høj grad også på de familier der har brug for støtte i forhold til at have et barn med vanskeligheder. Terapiforløb skæres eller fjernes, aflastning er svært at få, psykologsamtaler begrænses, det er svært at få tabt arbejdsfortjeneste for møder, lægeundersøgelser osv., søskendegrupper bliver ikke bevilget etc. Jeg bliver bekymret for, at der om nogle år kan opstå større følgevirkninger, som resultat af denne udvikling.

Jeg øver mig i hver dag at gøre mit musikterapeutiske arbejde så godt som jeg formår, for på denne måde at imødegå de negative tanker, samt at fokusere på min opgave, at være en dygtig musikterapeut, og stadig udvikle mig i det faglige felt.